

Ασκητές μέσα στον κόσμο: Τατιανή Σαββίδου

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : Μαΐου 1, 2019

Η άειμνηστη Τατιανή Σαββίδου γεννήθηκε τό έτος 1905 στό Κάρς τής Μ. Ασίας. Ή οικόγένειά της ήταν πολυμελής και έκ παραδόσεως πιστή και εύλαβής. Λόγω του Ρωσοτουρκικού πολέμου αναγκάστηκαν νά καταφύγουν στά μέρη τής Ούκρανίας. Έκεϊ ή Τατιανή τελείωσε τό Δημοτικό σχολείο και έμαθε ρωσικά άπταιστα. Όταν όμως έπεκράτησαν οί κομμουνιστές, ήλθε ή οικόγένειά της στήν Ελλάδα τό έτος 1922. Ή Τατιανή ήταν τότε περίπου 17 έτών. Ο πρώτος τόπος πού στάθμευσαν ήταν ή Μακρόνησος όπου τούς κράτησαν σέ «καραντίνα». Έκεϊ απέβίωσαν οί γονεΐς της και τά αδέρφια της. Αύτή μέ τά δυό μεγαλύτερα αδέρφια πού επέζησαν μετά από περιπέτειες δυό μηνών σέ διάφορα μέρη τής Ελλάδος, ήρθαν στήν Πτολεμαΐδα. Παντρεύτηκε μέ τόν Ήρακλή Σαββΐδη και ύστερα έγκαταστάθηκαν μονίμως στήν Βέροια. Απέκτησαν δέκα παιδιά έκ τών όποιων επέζησαν τά πέντε.

Στήν Βέροια συνδέθηκε μέ Χριστιανικές αδελφότητες και μέ Πνευματικό. Προσπαθοϋσε ό,τι άκουγε στα κηρύγματα ή διάβαζε στα βιβλία, νά τό κάνη πράξη.

Ή Τατιανή έξωτερικώς δέν είχε κάτι τό έντυπωσιακό. Ήταν μετρίου αναστήματος μέ πρόσωπο ισχνό, αδύνατο και «σώμα άραχνώδες». «Τά χεράκια της ήταν σαν δυό “τσάκνα” (λεπτά ξύλα). Όταν τά σήκωνε γιά προσευχή έτσι φαίνονταν». Όμως μέσα σ’ αυτό τό σκελετωμένο σώμα κρυβόταν μία ψυχή γεμάτη από τήν φλόγα του Αγίου Πνεύματος. Ήταν πλήρης πίστεως και αγάπης πρός τόν Θεό. Έλεγε συχνά: «Αγαπώ τόν Θεό». Παρακινούσε πάντοτε και τούς γύρω της μέ τήν φράση τής ύμνογραφίας: «Τέκνα, αγαπάτε τόν Θεόν και μηδέν ανταλλάσσετε τής αγάπης αυτού».

Χαιρόταν όταν οί άνθρωποι του σπιτιου της τήν ακολουθοϋσαν στήν πνευματική ζωή και όταν έβλεπε τά παιδιά της από νωρίς στήν Έκκλησία. Τά είχε διαπαιδαγωγήσει έτσι ώστε νά μή χάνουν τόν Όρθρο τών Κυριακών και έορτών. Στίς 6.30’ τό πρωί ξυ-

πνοῦσαν νά ἐτοιμαστοῦν γιά τήν Ἐκκλησία, ἀκόμη καί τόν χειμῶνα μέ πολύ κρύο. Ἡ ἴδια πήγαινε στήν Ἐκκλησία πρὶν ἀρχίσῃ ὁ Ὁρθρος. Ἐπεισε ἓνα παιδί της πού ἔμαθε νά ψάλλῃ, νά θυσιάσῃ τό ποδόσφαιρο γιά νά παρακολουθῇ καί τούς Ἑσπερινούς τοῦ Σαββάτου.

Ἡ Τατιανή ζοῦσε καί χαιρόταν τό μυστήριο τῆς θείας Εὐχαριστίας. Ἐκμυστηρεύθηκε στόν γιό της ὅτι τέτοια ἦταν ἡ χαρά της κατά τήν θεία Λειτουργία ὥστε ἂν κάποιος ἐκεῖνη τήν ὥρα τῆς ἔδινε μία μαχαιριά στήν καρδιά, δέν θά αἰσθανόταν τίποτε. «Χαρά μου εἶναι ἡ θεία Λειτουργία καί ἡ μεγαλύτερη λύπη μου εἶναι τό “δι’ εὐχῶν”», ἔλεγε. Δηλαδή τήν λυποῦσε τό ὅτι τελείωνε ἡ θεία Λειτουργία.

Ἡ Τατιανή ζοῦσε καί ἔβλεπε θεῖα γεγονότα μέσα στήν Λειτουργία. Κάποτε ὁ διάκονος τοῦ ἁγίου Γεωργίου καί τώρα ἐφημέριος στούς ἁγίους Ἀναργύρους π. Χρῆστος Βαρελάς διερωτᾶτο ἂν πράγματι, ὅταν ψέλνεται τό χερουβικό –«οἱ τὰ χερουβίμ μυστικῶς εἰκονίζοντες...»–παρίστανται ἀοράτως Ἄγγελοι στήν Ἁγία Τράπεζα. Ὅποτε μία φορά κατά τήν θεία Λειτουργία ἄκουσε πετάγματα Ἀγγέλων καί αἰσθάνθηκε ὅτι τόν χτύπησαν φτερά στήν πλάτη. Αὐτό τό διηγήθηκε στήν Τατιανή καί ἐκεῖνη τοῦ εἶπε: «Ἐ! π. Χρῆστο. Δέν ξέρεις ὅτι οἱ Ἅγιοι εἶναι γύρω μας; Ἐγώ πολλές φορές ἐδῶ στόν ἀ-Γιῶργη ἔχω δεῖ καί Ἀγγέλους καί Ἁγίους».

Ἡ μεγάλη της χαρά ἦταν ἡ προσευχή. Ἐλεγε ὅτι κατά τήν προσευχή της αἰσθανόταν μέσα της σκιρτήματα θείας ἀγαλλιάσεως. Κουνώντας τό χέρι της ἄλλῃ φορά ἔλεγε: «Τί νά σᾶς πῶ, παιδιά μου; Τί λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος; “*Τῇ προσευχῇ προσκαρτεροῦντες*” (Ρωμ. ιβ´, 12). Καί ἐμεῖς δέν πρέπει νά εἴμαστε ράθυμοι καί ὀκνηροί στήν προσευχή, νά μήν κουραζώμαστε εὐκόλα. Δυστυχῶς ὁ κόσμος μᾶς κάνει νά ξεχνοῦμε πολλές φορές τόν Θεό. Μᾶς ἀπορροφοῦν οἱ βιοτικές μέριμνες γι’ αὐτό δέν κατορθώνουμε νά ἀφιερῶσουμε λίγο χρόνο, πρωί καί βράδυ, γιά νά ἐπικοινωνήσουμε μέ τόν Θεό, καί φερόμαστε σάν τά ζῶα».

Ἐνῶ περιστοιχιζόταν ἀπό τά παιδιά της καί ἀπό πολλά ἐγγόνια καί φρόντιζε γιά τό σπίτι της, οὐδέποτε ὅμως ἄφησε τήν προσευχή καί τήν Ἐκκλησία. Χαρακτηριστικά ἔλεγε: «Θέλω ὅλοι νά μέ ξεχάσετε. Ἀφήστε με μόνη μέ τόν Θεό».

Ὅταν χτυποῦσε ἡ καμπάνα γιά Ἑσπερινό ἢ θεία Λειτουργία, ἡ Τατιανή ὅ,τι κι ἂν ἔκανε τό ἄφηνε γιά νά τρέξῃ στήν Ἐκκλησία. Κάποτε πού ἄρμεγε τήν ἀγελάδα καί ἦρθε ἡ ὥρα τοῦ Ἑσπερινοῦ παράτησε τόν κουβᾶ μέ τό γάλα στή μέση τῆς αὐλῆς καί πήγε γιά τόν Ἑσπερινό. Τό φυσιολογικό θά ἦταν νά τό εἶχαν πιῇ οἱ πολλές γάτες πού εἶχαν ἢ νά τό εἶχαν χύσει τά ἄλλα ζῶα. Ἐν τούτοις τό βρῆκε ἄθικτο ὅταν ἐπέστρεψε.

Ἀγαποῦσε καί εὐλαβεῖτο ἀπεριόριστα ὅλους τούς ἱερεῖς. Ποτέ της δέν κατέκρινε ἢ σχολίασε πράξεις ἱερέων. Ὅλους τούς ἔβλεπε καλούς καί ζητοῦσε τήν εὐχή τους. Συχνά ἔστελνε πρόσφορα σέ ἱερεῖς ἄλλων ἐνοριῶν. Καί οἱ ἱερεῖς τήν ἀγαποῦσαν καί

τήν σέβονταν ἐξ αἰτίας τῆς ζωῆς της πού ἦταν δοσμένη στόν Θεό.

Ἡ ἴδια κάθε πρωί πήγαινε στήν Ἐκκλησία εἴτε εἶχε θεία Λειτουργία εἴτε μόνο Ὅρθρο. Τήν ἡμέρα ἀπασχολεῖτο μέ τίς δουλειές τοῦ σπιτιοῦ καί μέ τήν μελέτη τῆς Ἁγίας Γραφῆς καί πνευματικῶν βιβλίων. Τό ἀπόγευμα πήγαινε στόν Ἑσπερινό καί καθόταν στό ναό τοῦ ἁγίου Γεωργίου μέχρι τίς δύο μετά τά μεσάνυχτα. Οἱ ἱερεῖς τῆς Παναγίας Δεξιᾶς τῆς εἶχαν δώσει κλειδιά τοῦ ναοῦ. Προσευχόταν συνηθῶς γονατιστή μέ ὑψωμένα τά χέρια πρός τήν Παναγία καί βυθιζόταν στήν προσευχή. Μία φορά πού προκλήθηκε ἕνας ἰσχυρός θόρυβος πίσω ἀπό τήν εἰκόνα καί οἱ ἄλλοι τρόμαξαν, ἡ κυρα-Τατιανή ἔμεινε ἀτάραχη.

Κατά τήν ὥρα τῆς λατρείας ἦταν τελείως ἀφωσιωμένη στά τελούμενα. Στο “Ἄξιόν ἐστίν” ἦταν ὄρθια, σχεδόν στίς μύτες τῶν ποδιῶν της μέ τά χέρια ἀνοιχτά. Δέν ἀνεχόταν ἐκεῖνη τήν ὥρα νά βλέπη κάποια κοντά της νά κάθεται, καί ἀμέσως τήν ἔλεγε νά σηκωθῆ. Δέν παρεξηγεῖτο κανεῖς γιατί ὅλους τούς ἀγαποῦσε. Ἄλλες φορές κατά τήν ὥρα τῆς θείας Λειτουργίας ἔλεγε ὅτι αἰσθανόταν εὐωδία ἔντονη.

Προσευχόταν νοερῶς, ἐπεκαλεῖτο πολλούς Ἁγίους καί ἔκανε παρακλήσεις καί ὅλες τίς Ἀκολουθίες. Αὐτό τό τυπικό της τό κράτησε καί στήν Κατοχή. Μία νύχτα, τότε πού ἦταν φόβος καί κίνδυνος νά κυκλοφορῆς ἔξω στούς δρόμους, ἡ κυρα-Τατιανή φεύγοντας ἀπό τό ναό γιά τό σπίτι της εἶπε στόν ἅγιο Γεώργιο: «Ἄγιε Γεώργη μου, νά μέ πᾶς στό σπίτι». Ἐνῶ βάδιζε ἄκουγε δίπλα της βήματα ἀλόγου. Μόλις ἔφθασε σπίτι της ἄκουσε ἀπό τόν ἀόρατο συνοδό της νά λέη: «Καληνύχτα». Τότε κατάλαβε ὅτι ἦταν ὁ ἅγιος Γεώργιος πού τήν συνώδευσε μέχρι τό σπίτι της.

Ὁ παπα-Χρῆστος ὁ Βαρελαῆς συζητοῦσε κάποτε μέ ἕνα στρατιωτικό. Ρωτοῦσε ὁ ἀξιωματικός: «Ἄραγε ὑπάρχουν σήμερα Χριστιανοί πού προσεύχονται τή νύχτα καί κάνουν ἀγρυπνία;». Τοῦ ἀπαντᾷ ὁ παπα-Χρῆστος: «Ἕπάρχουν». Τόν φέρνει νύχτα στό ναό, ἀνοίγει τήν πόρτα τῆς Ἐκκλησίας καί φωνάζει: «Κυρα-Τατιανή!» καί ἀκούει φωνή: «Παπα-Χρῆστο ἐσύ εἶσαι;». Τότε λέγει ὁ ἀξιωματικός: «Δόξα σοι, ὁ Θεός. Ἄς ὑπάρχη καί ἕνας Χριστιανός νά νυχτερεύη (ἀγρυπνῆ)!».

Στήν ἐκκλησία τοῦ ἁγίου Γεωργίου ἦταν ἕνας Ἑσταυρωμένος μπροστά στόν ὁποῖο συνηθῶς προσευχόταν ἡ κυρα-Τατιανή. Κάποτε πῆγε ἡ νεωκόρος νά καθαρίσῃ τήν Ἐκκλησία καί βλέπει τήν κυρα-Τατιανή νά προσεύχεται. Ἀφοῦ τελείωσε καί πῆγε νά τήν καληνυχτίσῃ, δέν ἦταν ἐκεῖ ἡ κυρα-Τατιανή, ἔξαφανίσθηκε. Ὑστερα ἔμαθε ὅτι ἐκεῖνο τό διάστημα ἦταν στήν Ἀθήνα καί ὅταν ἀργότερα τήν ρώτησε σχετικά, ἀπήντησε ὅτι πράγματι ἔλειπε στήν Ἀθήνα ἀλλά ὅτι μέ τό νοῦ της ἦταν ἐκεῖ μπροστά στόν Ἑσταυρωμένο.

Κάποτε καθάριζε ἡ κυρα-Τατιανή τήν Ἐκκλησία καί ἔκλαιγε. Εἶπε στή νεωκόρο: «Ἀναστασία, μέ χτύπησε ὁ σατανᾶς μέ τά δύο του χέρια στήν πλάτη». Ἐκεῖνη δέν τό πίστε-

ψε και γελοῦσε. «Μή γελάς», τῆς εἶπε, «φώναξε τόν πάτερ». Ἦρθε ὁ ἱερέας καί τῆς σταύρωσε τήν πλάτη μέ τήν ἁγία λόγχη. Ἐπειδή ἡ κυρα-Τατιανή προσευχόταν πολύ ὁ σατανᾶς θύμωσε καί τήν χτύπησε.

Δυό ἀνιψιές τῆς Τατιανῆς, ἡ Χ. καί ἡ Δ., ἔμειναν ἕνα βράδυ στό σπίτι της. Αὐτή περιποιήθηκε τίς ἀνιψιές της, τίς ἔβαλε νά φᾶνε, τίς ἔστρωσε νά κοιμηθοῦν καί ἡ ἴδια ἄρχισε μετά τίς προσευχές της. Τότε λέγει περιπαικτικά ἡ Χ. στήν Δ.: «Κοίταξε πῶς προσεύχεται» καί γελοῦσε. Ἡ Δ. τῆς ἔλεγε: «Σταμάτα, γιατί μᾶς ἀκούει». Αὐτό κράτησε λίγη ὥρα, ἐνῶ ἡ θεία Τατιανή ἦταν προσηλωμένη στήν προσευχή. Μόλις κοιμήθηκαν οἱ δυό ἀνιψιές της κάποια στιγμή αὐτή πού κοροΐδευε τήν θεία της, ξύπνησε ταραγμένη, ἔβγαλε μία φωνή καί πετάχθηκε ὄρθια ἔτρεμε ὀλόκληρη καί τό μάγουλο της ἦταν κόκκινο. Διηγήθηκε ὅτι ἦρθε κάποιος, τῆς ἔδωσε ἕνα δυνατό χαστούκι καί σάν νά τῆς ἔφυγε τό μυαλό. Ἡ θεία κατάλαβε τί εἶχε συμβῆ καί προσπαθοῦσε νά τήν παρηγορήσει.

Ἐνα βράδυ ἦρθαν στό σπίτι της νά φιλοξενηθοῦν κάποιοι συγγενεῖς της, ἀλλά ἡ Τατιανή ἔλειπε στήν Ἐκκλησία γιά τό Ἀπόδειπνο. Μετά ἔκανε καί τήν ἀτομική της προσευχή πού διαρκοῦσε ὥρες. Ὁ γυιός της πῆγε νά τήν εἰδοποιήσει. Μισανοίγοντας τήν πόρτα τοῦ ναοῦ φωνάζει χαμηλόφωνα: «Μάννα» ἀλλά δέν παίρνει ἀπάντηση. Ξαναφωνάζει: «Μάννα ἔχουμε ξένους» καί ἡ ἀπάντηση ποντιακά σύντομη, ἀστηρή καί κοφτή: «Μή μοῦ χαλάς τήν εὐχή μου. Πήγαινε, πήγαινε». Ἐκείνη ἔπειτα ἀπό ὥρα καί πλέον πῆγε στό σπίτι.

Καί ὅμως, ἐνῶ τόσες ὥρες καθημερινά ἦταν στήν Ἐκκλησία, δέν ἄφηνε ἀνοικοκύρευτο τό σπίτι της. Τό εἶχε πάντα καθαρό καί περιποιημένο. Τά φαγητά της ἦταν νόστιμα καί στήν ὥρα τους. Ἦξερε καλά τήν ποντιακή μαγειρική. Τίς Κυριακές τῆς Μ. Σαρακοστῆς γιά νά ἀποζημιώσει καί νά παρηγορήσει τά παιδιά της ἀπό τή νηστεία, τούς μαγεύει πολύ νόστιμες σουπιές.

Τατιανή Σαββίδου

Ἐπί πλέον φρόντιζε ἐπιμελῶς καί γιά τήν καθαριότητα τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Γεωργίου, τῶν παρεκκλησιῶν τῆς Ἐνορίας ἀλλά καί ἄλλων Ἐκκλησιῶν τῆς Βέροιας. Καί ἡ ἴδια κοπίαζε γιά τήν εὐπρέπεια τῶν οἴκων τοῦ Θεοῦ, ἀλλά καί διέθετε γι' αὐτό τήν σύνταξη πού ἔπαιρνε ἀπό τόν ΟΓΑ. Κάθε ἐβδομάδα ἐτοίμαζε πρόσφορα γιά τόν ἅγιο Γεώργιο καί γιά ἄλλες Ἐκκλησίες.

Ἡ χαρά τῆς Τατιανῆς ἦταν νά παραμένῃ πολλές ὥρες στό ναό τοῦ ἁγίου Γεωργίου προσευχομένη καί φιλοκαλοῦσα τό ναό. Κάποτε πού γίνονταν ἐργασίες καλλωπισμοῦ τοῦ ναοῦ καί αὐτή καθάριζε, περνώντας δίπλα ἀπό τήν Ἁγία Τράπεζα διέκρινε σκόνη. Μέσα της ὅμως εἶχε δισταγμό, ἄν πρέπη νά πάρῃ τήν σκόνη. Καί ἐνῶ μέ δέος καί εὐλάβεια ἄπλωσε τό χέρι της γιά νά ἀκουμπήσῃ τήν Ἁγία Τράπεζα, ἐκείνη τήν στιγμή ἔνιωσε, ὅπως διηγεῖτο, ἕνα χέρι ἀόρατο νά πιάνῃ τά χέρια της καί νά τά ἀπομακρύνῃ. Ἐκτοτε δέν τόλμησε νά ξαναπλησιάσῃ τήν Ἁγία Τράπεζα.

Σάν νά ἦταν μεγαλόσχημη μοναχή ἡ πολύτεκνη Τατιανή διάβαζε κάθε μέρα καί γνώριζε ἀπό στήθους εὐχές, ὕμνους, κανόνες, τούς χαιρετισμούς, τήν ἀκολουθία τῆς θείας Μεταλήψεως, ψαλμούς, παρακλήσεις, τήν Ἀρχιερατική προσευχή τοῦ Ἰησοῦ μέ τόν θεολογικό ὑπομνηματισμό της καί ἄλλα κεφάλαια ἀπό τήν Ἁγία Γραφή.

Κάποτε ἡ Τατιανή καθάριζε μέχρι ἄργά τό ναό τοῦ ἁγίου Γεωργίου. Ἦταν πολύ κουρασμένη, τόσο πού ἀδυνατοῦσε νά ἐπιστρέψῃ στό σπίτι της. Ὅπως ἦταν ἐξαντλημένη παρεκάλεσε τήν Παναγία στίς 4 τή νύχτα νά τήν ξυπνήσῃ γιά νά πάῃ στό σπίτι της καί νά ξανάρθῃ γιά τή θεία Λειτουργία καί ἀποκοιμήθηκε μπροστά στήν εἰκόνα της. Πράγματι ἐμφανίστηκε ἕνας νέος μέσα στό μισο-σκόταδο καί τῆς

είπε: «Τατιανή ξύπνα, ή ώρα είναι τέσσερις».

Κάποιος ιερέας πού λειτουργούσε στό ναό είχε ένα πολυχρόνιο σοβαρότατο πρόβλημα. Πίστευε ότι δέν θά ξεπεραστή ποτέ. Ένα πρωινό πού πήγε νά λειτουργήση καί βρήκε τήν Τατιανή στό ναό τῆς ἐκμυστηρεύτηκε τό πρόβλημά του. Τότε αὐτή μέ θαυμαστή ἀποφασιστικότητα τοῦ εἶπε: «Πάτερ, μπές ἐσύ στό Ἱερό νά λειτουργήσης, ἐγώ θά καθήσω στό ναό καί ὁ ἅγιος Γεώργιος θά στέκεται ἔξω στήν πόρτα καί ὅλα θά λυθοῦν». Ὀντως μόλις τελείωσε, τό μεγάλο πρόβλημά του εἶχε λυθῆ καί ὁ ἴδιος ἦταν πολύ χαρούμενος. Ἐκτοτε ὅταν ἔχη δυσκολίες στήν ζωή του βγάζει μερίδα στήν προσκομιδή γιά τήν Τατιανή καί τήν παρακαλᾷ νά βοηθήση μέ τίς προσευχές της πρὸς τόν Κύριο.

Ὁ π. Γεώργιος Ζέρης πού ἐπί εἴκοσι χρόνια ἦταν ἐφημέριος στό ναό τοῦ ἁγίου Γεωργίου καί γνώρισε καλά τήν Τατιανή, μαρτυρεῖ: «Ἡ θεία Τατιανή ἦταν ὄχι ἀπλῶς τακτική στίς ἀκολουθίες, ἀλλά ὅταν πήγαινα ἐγώ γιά τήν ἀκολουθία τό πρωί τήν εὔρισκα ἐκεῖ. Εἶχε κλειδιά τοῦ ναοῦ καί πήγαινε αὐτή πρὶν ἀπό μένα, ἄνοιγε καί διάβαζε. Τί διάβαζε δέν ξέρω. Ἔκανε τήν προσευχή μόνη της. Ἐγώ ἔβαζα “Εὐλογητός” καί ὅταν τελείωνε ἡ Λειτουργία ἔπαιρνε τό ἀντίδωρό της καί ὕστερα, ἐνῶ ἐμεῖς φεύγαμε, αὐτή συνέχιζε. Πολλές φορές βοηθοῦσε τούς νέους ιερεῖς στό τυπικό. Τά ἤξερε ὅλα ἀπ’ ἔξω. Ἄν ἔκαναν λάθος τούς διώρθωνε, δέν παρέλειπε τίποτε. Στίς νηστεῖες της ἦταν αὐστηρή. Δευτέρα, Τετάρτη καί Παρασκευή δέν ἔτρωγε οὔτε λάδι».

Γύριζε κατάκοπη στό σπίτι καί ἔκανε προσευχές καί διάβαζε. Ἡ συνηθισμένη εἰκόνα ἦταν νά εἶναι καθιστή στό πάτωμα νά φορᾷ τά γυαλιά της, νά κρατᾷ ἀνοιχτό τό Εὐαγγέλιο καί νά κοιμᾷται μέ ἀκουμπισμένο τό πρόσωπό της στό Εὐαγγέλιο. Ὅταν ἀρρώσταιναν τά παιδιά της καί τά ἐγγόνια της πήγαινε καί πάνω στό προσκέφαλό τους διάβαζε τό Εὐαγγέλιο. Τό κατά Ἰωάννην τό εἶχε μάθει σχεδόν ὅλο ἀπό στήθους.

Κυρίως μελετοῦσε πάρα πολύ, ἀποστήθιζε καί ἐμβάθυνε στήν Ἁγία Γραφή. Μολονότι ἦταν ὀλιγογράμματη, μέ τήν ἀτομική της μελέτη καταρτίστηκε θεολογικά καί μπορούσε νά διαλέγεται μέ ἐγγραμμάτους καί θεολόγους. Ἡ Καινή Διαθήκη της ἀπό τήν πολλή μελέτη εἶχε φθαρή καί παλαιώσει.

Εἶχε καθαρό νοῦ, δυνατή μνήμη καί ἰσχυρή ἀντοχή ὥστε νά μελετᾷ πολλές ὥρες χωρίς νά κουράζεται. Αποστήθιζε εὐκολα αὐτά πού διάβαζε. Εἶχε τό σπάνιο χάρισμα νά ἐνθυμῆται βιβλία πού διάβασε ἢ κηρύγματα πού ἄκουσε μετά ἀπό πενήντα χρόνια. Θυμόταν πολύ καλά τά ρωσικά, διάβαζε καί τό Εὐαγγέλιο στά ρωσικά. Ἐλεγε: «Μία βδομάδα παραμονή στήν Μόσχα θά ἔφθανε νά τά θυμηθῶ ὅλα».

Διακρινόταν γιά τό θάρρος καί τήν παρρησία της στό νά ὁμολογῆ τό ὄνομα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἐπειδή στήν περιοχή πού ζοῦσε ἦταν πολλοί ἄθεοι καί ἐχθροί τῆς Ἐκκλησίας, ἡ Τατιανή τούς συζητοῦσε καί τούς ἔλεγε νά μετανοήσουν. Τά ἀποτελέσματα βέβαια ἦταν ἐντυπωσιακά. Μ' αὐτό τόν τρόπο ὠδήγησε πολλούς στό μυστήριο τῆς ἐξομολογήσεως. Πάντως ὅλοι τήν παραδέχονταν ὡς ἀληθινή μαθήτρια τοῦ Χριστοῦ.

Ἀπό νωρίς μέχρι σχεδόν τήν κοίμησή της κατηύθυνε δύο πολυπληθεῖς κύκλους γυναικῶν. Τήν ἀγαποῦσαν ὅλα τά μέλη τῶν κύκλων, σ' αὐτήν κατέφευγαν σέ κάθε δυσκολία τους γιά παρηγοριά, συμβουλή καί βοήθεια.

Ἐκανε κρυφά πολλές ἐλεημοσύνες καί βοηθοῦσε ὅσους εἶχαν ἀνάγκη. Μία γνωστή της χήρα πού ἔμενε σ' ἓνα δωματιάκι εἶχε τό παιδί της ἄρρωστο. Ὁ γιατρός πού τό ἐξέτασε εἶπε ὅτι πάσχει ἀπό ἀναιμία καί συνέστησε καθαρό ἀέρα, ἀνάπαυση καί πρό παντός καλό φαγητό. Τό ἔμαθε ἡ Τατιανή καί, μή μπορώντας νά προσφέρει τίποτε ἄλλο, πῆρε τό ντορβά της καί χειμῶνα καιρό γύριζε στά χωράφια νά μαζέψη λίγα ραδικία πού φύτρωναν στά προσήλια μέρη, γιά νά τά πάη στήν χήρα μητέρα τοῦ ἄρρωστου παιδιοῦ νά τά μαγειρέψη, γιατί εἶχε ἀκούσει ὅτι εἶναι δυναμωτικά.

Μολονότι ἀπλή καί ἀγράμματη εἶχε ὁμως μία σπάνια τέχνη νά πλησιάζη τούς νέους ἀνθρώπους. Κατῶρθωνε νά τήν ἀκοῦν οἱ νέοι καί τά μικρά παιδιά. Εἶχε λογισμένη ἀυστηρότητα μαζί μέ ἀγάπη ἀνυπόκριτη καί διάκριση. Ὅταν χρειαζόταν συμβούλευε καί παιδαγωγοῦσε κατὰ Θεόν ἐπί ὤρες.

Ὡς μητέρα καί ὡς πεθερά ἦταν πολύ καλή. Μέ τίς νύφες της δέν εἶχε προβλήματα, ἦταν ἀγαπημένες. Τίς βοηθοῦσε στίς δουλειές καί τίς συμβούλευε: «Κάντε παιδιά νά μή σᾶς πιάνουν ἄρρώστιες». Ἀπέκτησε συνολικά εἰκοσιδύο ἐγγόνια.

Πήγαινε σέ προσκυνήματα τῆς περιοχῆς μαζί μέ ἄλλες γυναῖκες μέ τά πόδια. Ὅταν κατέβαινε στήν Ἀθήνα νά δῆ τά παιδιά της προσανατολιζόταν μέ βάση τούς ἱεροῦς ναούς καί ἀπό ὅποια Ἐκκλησία περνοῦσε ἔμπαινε καί προσευχόταν. Εἶχε σέ μεγάλη εὐλάβεια καί τόν ἅγιο Γεώργιο Ἰωαννίνων καί πήγαινε κατὰ καιρούς στό ναό του γιά προσκύνημα.

Τακτικά ἐπισκεπτόταν τά μοναστήρια τῆς περιοχῆς. Σέ μία ἐπίσκεψή της στήν Παναγία Δοβρά ἐκινδύνευσε ἀπό ἄγριο λυκόσκυλο. Ἐκανε τό σημεῖο τοῦ σταυροῦ καί μία σύντομη προσευχή. Ὁ σκύλος ἀπό μόνος του ἔπεσε στίς πέτρες πληγώθηκε καί ἐξαφάνιστηκε.

Ἡ Τατιανή πάντοτε ζοῦσε τήν παρουσία τοῦ Θεοῦ στή ζωή της, ἀνέπνεε Χριστόν, ὁ ὁποῖος τῆς φανέρωνε πολλά θαυμαστά.

Κάποτε ὁ γυιός της πού ἐργαζόταν στό χωριό Ἀγκαθιά, τό ἔτος 1972 τῆς πρότεινε νά τήν πάρη μαζί του γιά νά προσκυνήσῃ στό Μοναστήρι τοῦ ἀγίου Ἀθανασίου. Πέταξε

από την χαρά της. Πήγαν και συμφώνησαν με τον φύλακα να την κλειδώσουν μέσα στο ναό μέχρι τις 2 μ.μ. Τότε τελείωσε την εργασία του ο γυιός της και πήγε να παραλάβει την μητέρα του. Την βρήκε κοντά στο Ίερό να προσεύχεται συνεπαρμένη. Την διέκοψε λέγοντάς της ότι φεύγουν και αυτή τον ρώτησε:

–Μέσα έδω έκτός από μένα υπάρχει κανείς άλλος;

–Όχι, μητέρα.

–Έ, λοιπόν ενώ προσευχόμουν έδω, έρχεται ένας ιερέας που θυμιάτιζε το ναό και ήρθε να θυμιάσει και μένα. Τον ίδιο τον ιερέα σαν να μην τον έβλεπα ολόσωμο, αλλά έβλεπα το θυμιατό να κουιέται με τα κουδουνάκια και αισθανόμουν την εὐδία του θυμιάματος.

Λίγες μέρες πριν να κοιμηθῆ κατάλαβε ότι πλησιάζει το τέλος της και εἶπε στην μεγάλη της ἔγγονη: «Ἡ ὑπογραφή (για την ἀναχώρησή μου) μπῆκε. Τό αισθάνθηκα καθαρά». Κάλεσε τότε και τον εὐλαβέστατο ιεροψάλτη του ἁγίου Γεωργίου κ. Κουτσιμανῆν Ἰωάννην και του εἶπε: «Ἐγὼ Χριστούγεννα θά κάνω στον οὐρανό, ὄχι έδω. Δέν θά τά προλάβω». Τον παρακάλεσε και τῆς ἔψαλλε ὅλη την ἀκολουθία τῆς ἑορτῆς τῶν Χριστουγέννων, ἡ ὁποία διήρκησε περίπου διόμιση ὥρες, δημιουργήθηκε μιὰ πνευματική ἀτμόσφαιρα και χάρηκε ἡ Τατιανή.

Εἶχε φέρει από την Ρωσία δύο-τρεις εἰκόνες. Ἡ μία ἀπ' αὐτές ἦταν μόνο τό ξύλο. Ὅχι μόνο δέν φαινόταν ὁ εἰκονιζόμενος Ἅγιος ἀλλά εἶχαν φύγει τελείως και τά χρώματα. Λίγες ὥρες πριν φύγει για τό οὐράνιο ταξίδι της, ἡ Τατιανή ἀξιώθηκε να δῆ την εἰκόνα αὐτή στην ἀρχική της κατάσταση με την παράσταση τῆς Ἁγίας Τριάδος, ὅπως την ἔκανε ὁ Ἁγιογράφος.

Τά τέλη τῆς Τατιανῆς ἦταν εἰρηνικά. Παρέδωσε τό πνεῦμα της στον Κύριο προσευχόμενη την 17^η Δεκεμβρίου του ἔτους 1987 και ἐκηδεύθη την ἐπομένη ἡμέρα με την συμμετοχή πλήθους ἀνθρώπων. Οἱ πάντες ἔδιναν την καλή μαρτυρία για την Τατιανή. Ἐνας φανατικός κομμουνιστής κατά την ὥρα τῆς κηδείας της συγκινημένος από τό τέλος της, εἶπε: «Μακάρι να πηγαίνουμε και ἐμεῖς ἔτσι». Ἄλλοι μετά την κηδεία ἔπαιρναν ἄνθη που στόλιζαν τό τίμιο λείψανό της για να τά ἔχουν ὡς φυλαχτό. Ἐπάνω στό μνημα της ἔγραψαν και τό ἀγαπημένο της ἀγιογραφικό χωρίο: «Ὁ κόσμος παράγεται και ἡ ἐπιθυμία αὐτοῦ· ὁ δέ ποιῶν τό θέλημα του Θεοῦ μένει εἰς τον αἰῶνα» (Α' Ἰωάν. β', 17).

Πρός τό τέλος του βίου της εἶχε πει σ' ἕνα από τά παιδιά της: «Ὅ,τι ζήτησα από τον Θεό, μου τόχει δώσει». Και ἀσφαλῶς δέν τῆς στέρησε την ἐπουράνια βασιλεία Του. Ἀπό κεῖ τώρα συνεχίζει να προσεύχεται για ὅλο τον κόσμο.

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ

Ψηλαφώντας την των πραγμάτων αλήθεια...

<https://alopsis.gr>

Αιώνια ή μνήμη της. Ἀμήν.

(Από το βιβλίο «[Ασκητές μέσα στον κόσμο](#)». Κεντρική διάθεση βιβλίου: Ιερόν Ησυχαστήριο «Άγιος Ιωάννης ο Πρόδρομος», Μεταμόρφωσις Χαλκιδικής)

(Πηγή ψηφ. κειμένου: enromiosini.gr)